A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2017. július 13.*

„Európai uniós védjegy – Törlési eljárás – A MONTORSI F. & F. európai uniós szóvédjegy – A korábbi Casa Montorsi nemzeti szóvédjegy – Viszonylagos törlési ok – Összetéveszthetőség – A 207/2009/EK rendelet 53. cikke (1) bekezdésének a) pontja és 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja – A védjegyek párhuzamos jelenlétére vonatkozó megállapodás – Terjedelem – A 207/2009 rendelet 53. cikkének (3) bekezdése”

A T-389/16. sz. ügyben,

az **Agricola italiana alimentare SpA (AIA)** (székhelye: San Martino Buon Albergo [Olaszország], képviseli: S. Rizzo ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviseli: L. Rampini, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az EUIPO fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó fél a Törvényszék előtti eljárásban:

a **Casa Montorsi Srl** (székhelye: Vignola [Olaszország], képviselik: S. Verea, K. Muraro és M. Balestriero ügyvédek),

az EUIPO első fellebbezési tanácsának a Casa Montorsi és AIA közötti törlési eljárással kapcsolatban 2016. április 28-án hozott határozata (R 1239/2014-1. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: A. M. Collins elnök, M. Kancheva és J. Passer (előadó) bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2016. július 22-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az EUIPO-nak a Törvényszék Hivatalához 2016. október 11-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozónak a Törvényszék Hivatalához 2016. október 13-án benyújtott válaszbeadványára,

* Az eljárás nyelve: olasz.

tekintettel arra, hogy a felek az írásbeli szakasz lezárultáról való értesítést követő háromhetes határidőn belül nem kérték tárgyalás tartását, a Törvényszék úgy határozott, hogy az eljárási szabályzata 106. cikkének (3) bekezdése alapján a kereset elbírálására a szóbeli szakasz mellőzésével kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2007. február 12-én a Montorsi Francesco & Figli SpA a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (helyébe lépett a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009 tanácsi rendelet [HL 2009. L 78., 1. o.]) alapján európai uniós védjegy lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalához (EUIPO).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a MONTORSI F. & F. szómegjelölés volt.

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 29. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, az alábbi leírással: „Húsok, halak, baromfi és vadhúsok; húskivonatok; konzerv, szárított és főtt gyümölcsök és zöldségek; zselék, lekvárok, tojások, tej és tejtermékek; étkezési olajok és zsírok”.

4 Az európai uniós védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 2007. július 30-i 38/2007. számában hirdették meg, és a vonatkozó védjegyet 2008. január 18-án lajstromozták.

5 2010. december 28-án a beavatkozó, a Casa Montorsi Srl, a 207/2009 rendelet 53. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján a vitatott védjegy törlését kérte a fenti 3. pontban felsorolt valamennyi áru vonatkozásában.

6 A törlési kérelem a korábbi Casa Montorsi olasz szóvédjegyen alapult, amelyet 1995. február 24-én nyújtottak be, és 1998. június 2-án, a 751820. számon lajstromoztak, majd megújítottak, és amely többek között a 29. osztályba tartozó árukra vonatkozott az alábbi leírással: „Húsok, halak, baromfi és vadhúsok; húskivonatok; konzerv, szárított és főtt gyümölcsök és zöldségek; zselék, lekvárok, gyümölcsbefőttek; tojások, tej és tejtermékek; étkezési olajok és zsírok”.

7 A törlési kérelmet a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt, az összetéveszthetőség fennállására vonatkozó indokkal támasztották alá.

8 A közigazgatási eljárás során a vitatott védjegyet átruházták a Negroni SpA-ra, majd a felperesre, az Agricola italiana alimentare SpA-ra (AIA).

9 A felperes a törlési kérelem elutasítását kérte azzal az indokkal, hogy az ellentétes az általa és a beavatkozó által 2000. május 4-én aláírt magánokirattal (a továbbiakban: egyezség), amellyel elfogadták a védjegyeik párhuzamos jelenlétét az olasz piacon, és kölcsönösen kötelezettséget vállaltak arra, hogy e védjegyek hasznosítását nem tiltják meg. A felperes a korábbi védjegy használatára vonatkozó bizonyítékokat is kérte.

10 2014. március 20-án a törlési osztály a „húsok, halak, baromfi és vadhúsok; tojások” áruk tekintetében törölte a vitatott védjegyet, de az e védjeggyel megjelölt többi áru – nevezetesen „húsok; húskivonatok; konzerv, szárított és főtt gyümölcsök és zöldségek; zselék, lekvárok, tej és tejtermékek; étkezési olajok és zsírok”, valamint a vitatott védjegy árujegyzékében nem szereplő további áruk – tekintetében fenntartotta annak érvényességét.

11 Így különösen, a törlési osztály azt állapította meg, hogy egyezség nem érinti a beavatkozó törlési kérelmének elfogadhatóságát, mivel ezt a terület és az időtartam tekintetében bizonytalan tartalmú egyezséget nem lehetett a 207/2009 rendelet 53. cikkének (3) bekezdése értelmében vett kifejezett hozzájárulásnak tekinteni. A beavatkozónak a korábbi védjegy használatára vonatkozó bizonyítékát illetően a törlési osztály megállapította, hogy ezt a bizonyítékot előterjesztették, de csak a „húsok” alkategóriába tartozó „sonkák, szalámik és hentesáruk” áruk vonatkozásában. Az áruk összehasonlítását illetően a törlési osztály rámutatott, hogy a vitatott védjegy árui közül csak a „húsok, halak, baromfi és vadhúsok; tojások” áruk azonosak vagy hasonlóak azokhoz, amelyek esetében a korábbi védjegyet használták, nevezetesen a húsok alkategóriába tartozó árukhoz. A megjelölések összehasonlítását illetően a törlési osztály rámutatott, hogy a vitatott védjegy közepes fokú hasonlóságot mutat a korábbi védjeggyel, mivel mindkét védjegy ugyanazt a Montorsi családnevet tartalmazza. Végül a törlési osztály megállapította, hogy az áruk és az ütköző védjegyek azonosságára vagy hasonlóságára figyelemmel az olasz vásárlóközönség számára összetéveszthetőség áll fenn a vitatott védjeggyel megjelölt „húsok, halak, baromfi és vadhúsok; tojások” áruk esetében, és hogy ezt a védjegyet ezen áruk tekintetében törölni kell.

12 2014. május 12-én a felperes a 207/2009 rendelet 58–64. cikke alapján fellebbezést nyújtott be a törlési osztály határozata ellen az EUIPO-hoz annak érdekében, hogy a vitatott védjegy lajstromozása fennmaradjon a „húsok, halak, baromfi és vadhúsok; tojások” áruk tekintetében.

13 A 2016. április 28-i határozattal (a továbbiakban: megtámadott határozat) az EUIPO első fellebbezési tanácsa elutasította a fellebbezést.

14 A fellebbezési tanács mindenekelőtt rámutatott arra, hogy a felperes az e tanács előtti eljárásban nem vitatta a törlési osztálynak a korábbi védjegy használatára, a megjelölések és az áruk hasonlóságára és az összetéveszthetőségre vonatkozó egyetlen megállapítását sem. A fellebbezés egyetlen jogalapja az egyezségen alapult, amely a felperes szerint ellentétben áll a vitatott védjegy összetéveszthetőség miatti törlésére irányuló kérelemmel.

15 A fellebbezési tanács úgy vélte, hogy az EUIPO-ra nem kötelező ez a magánérdekeket szabályozó egyezség, de annak a lehetőségekhez mérten meg kellett volna kísérelnie, hogy ebből az egyezségből levezesse a 207/2009 rendelet 53. cikkének (3) bekezdésében foglalt, „lajstromozáshoz [adott] kifejezett[…] hozzájárulásnak” vagy az ütköző védjegyek párhuzamos jelenlétének fennállását. A fellebbezési tanács megállapította, hogy az egyezség nem teszi lehetővé az ilyen hozzájárulás bizonyítását. A fellebbezési tanács hozzáfűzte, hogy még ha figyelembe vették volna is az egyezség azon részét, amelyben az egyezséget megkötő felek „elismerik a saját védjegyeik párhuzamos jelenlétének [lehetőségét]”, továbbra is bizonyítani kellene, hogy a párhuzamos jelenlét annak köszönhető, hogy az érintett vásárlóközönség képzetében nem állt fenn az összetéveszthetőség, amely bizonyításhoz annak igazolására volna szükség, hogy a vitatott védjegy bejelentésének napját megelőző kellően hosszú időszak során az ütköző védjegyeket egyidejűleg használták. Ezen egyidejű használatra vonatkozóan nem terjesztettek elő ilyen bizonyítékot, arra vonatkozóan pedig végképp nem, hogy ez az egyidejű használat semmilyen összetéveszthetőséget nem eredményez. A fellebbezési tanács tehát elutasította a fellebbezést.

A felek kérelmei

16 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

— helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

— az EUIPO-t kötelezze a költségek viselésére.

17 Az EUIPO és a beavatkozó azt kéri, hogy a Törvényszék:

— utasítsa el a keresetet;

— a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

18 A felperes a keresetének alátámasztására két jogalapra hivatkozik; az első jogalap a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának ugyanezen rendelet 53. cikke (1) bekezdésének a) pontjával együttesen értelmezett rendelkezéseinek megsértésére, a második jogalap e rendelet 53. cikke (3) bekezdésének megsértésére vonatkozik.

19 A vizsgálatot a második jogalappal kell kezdeni.

A 207/2009 rendelet 53. cikke (3) bekezdésének megsértésén alapuló második jogalapról

20 A felperes előterjeszti, hogy az egyezséget megkötő felek kétségtelenül elfogadták, hogy a saját jelenlegi és jövőbeli védjegyeik párhuzamosan jelen vannak az olasz piacon, ami a felperes szerint megakadályozza azt, hogy a beavatkozó a vitatott védjegy törlését kérje.

21 A felperes azt állítja, hogy a felperes semmiképpen nem tudja meggátolni minden egyes, Olaszországtól eltérő európai uniós országban a vitatott védjegy lajstromozását, és az egyezségre tekintettel még e védjegy olaszországi lajstromozásának meggátlására sincs módja.

22 A felperes azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az nem vette figyelembe a korábbi ütköző jogokból eredő törlési okok „viszonylagosságának elvét”. A viszonylagos kizáró okok csak a magánérdekeket oltalmazzák. A felperes szerint, noha valamely korábbi jog jogosultjának hozzájárulása alapján nem lehet meggátolni valamely feltétlen kizáró ok érvényesülését, a viszonylagos kizáró okot illetően az ilyen hozzájárulás ezt lehetővé teszi. Ennek értelmében a Törvényszék ítélkezési gyakorlatának megfelelően a két védjegy közötti összeütközés csak a versenytárs vállalkozásokat érinti a fogyasztókat nem.

23 Ami közelebbről 207/2009 rendelet 53. cikke (3) bekezdésének megsértését illeti, a felperes először is vitatja a fellebbezési tanács azon megállapítását, hogy a megtámadott határozat 25. pontjának első két mondatában, amely szerint ahhoz, hogy a védjegy lajstromozásához adott hozzájárulást megadják, a lajstromozandó megjelölés pontos azonosítására van szükség, amire a jelen esetben nem került sor.

24 A felperes szerint az egyezség egyértelműen nem magára a MONTORSI védjegyre utal, hanem a „montorsi” szónak valamely megkülönböztetésre alkalmas megjelölés összefüggésében való jelenlegi és jövőbeli lajstromozásaira vagy használatára a 29. osztályba tartozó áruk tekintetében. Ezen utalás megszorító értelmezésének nincs értelme, mivel az egyezség megkötésének idején az egyezséget megkötő felek egyike sem volt a MONTORSI védjegy szigorú értelemben vett jogosultja. Következésképpen a felperes azt állítja, hogy ellentétben azzal, amit a fellebbezési tanács a

megtámadott határozatban megállapított, az egyezséget megkötő felek nemcsak a szigorú értelemben vett MONTORSI védjegy lajstromozásához és használatához adtak kifejezett hozzájárulást, hanem a „montorsi” szót tartalmazó valamennyi megkülönböztetésre alkalmas megjelöléséhez, így a MONTORSI F. & F. védjegyéhez is.

25 Másodszor a felperes túlságosan formalistának ítéli a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozat 25. pontjának folytatásában szereplő értelmezését, amely szerint az egyezségből nem lehet levezetni a vitatott védjegy európai uniós védjegyként történő lajstromozásához adott kifejezett hozzájárulást. Az egyezség érvényessége kétségtelenül Olaszország területére korlátozódik. Mindazonáltal a jelen esetben az Olaszország területére vonatkozóan adott kifejezett hozzájárulás szükségszerűen magában foglalja a vitatott védjegy uniós szintű lajstromozásához adott hozzájárulást is. Amennyiben a beavatkozó Olaszország területe vonatkozásában a védjegyek párhuzamos jelenlétéhez olyan hozzájárulást adott volna, amely a „montorsi” szót tartalmazó védjegyek jövőbeli lajstromozásait is magában foglalja, nem volna logikus ezt a hozzájárulást a vitatott védjegy vonatkozásában, éppen egy Olaszország területére korlátozódó, hipotetikus összeütközés alapján vitatni. A felperesnek nem lett volna beleszólása, ha a beavatkozó a vitatott védjegy lajtromozását franciaországi, spanyolországi vagy Olaszországtól eltérő más uniós tagállami korábbi jogok alapján próbálta volna meg törölni.

26 A beavatkozó által támogatott EUIPO úgy véli, hogy a tények cáfolják azt a megállapítást, amely szerint a beavatkozó által az egyezségben megadott hozzájárulás azt eredményezi, hogy az utóbbinak nincs lehetősége a korábbi védjegyre vonatkozó jogai érvényesítésére. Az EUIPO szerint a felperes helyesen állítja, hogy viszonylagos kizáró okok esetén a korábbi jog jogosultja eldöntheti, hogy a saját védjegyét védelmezi-e, és amennyiben igenlően dönt, a saját kizárólagos érdekében jár el. Mindazonáltal a jelen esetben a beavatkozó nyilvánvalóan a korábbi védjegy védelmezése mellett döntött, hiszen kérelmet terjesztett az EUIPO elé a vitatott védjegy törlése iránt. Az a tény, hogy a beavatkozó korábban egyezséget kötött, és úgy tűnhet, hogy az e magánokiratban előírt kötelezettségeinek nem tett eleget, az egyezséget megkötő felek magánszféráját érinti, akik adott esetben a nemzeti polgári bíróságok előtt bármilyen esetleges kötelezettségszegés következményeit érvényesíthetik.

27 Az az érv, amely szerint a viszonylagos kizáró okok csak a magánérdekeket védelmezik, nem érinti a 207/2009 rendelet 53. cikke (3) bekezdésének alkalmazása érdekében kifejezetten adott hozzájárulás követelményére vonatkozó következtetést. A felperes által említett ítélkezési gyakorlat ettől eltérő kérdésre, azon személyek cselekvési képességének kérdésére vonatkozik, akik az európai uniós védjegy lajstromozása során viszonylagos kizáró okokat kívánnak érvényesíteni.

28 Ami az EUIPO hatáskörét illeti, az utóbbinak valóban figyelembe kell vennie a kérdéses egyezséget, egyrészt annak megvizsgálása érdekében, hogy ebből aktusból meg lehet-e állapítani a vitatott védjegy lajstromozására vonatkozó, a 207/2009 rendelet 53. cikkének (3) bekezdése szerinti egyértelmű hozzájárulást, másrészt annak megvizsgálása érdekében, hogy teljesültek-e a vitatott védjegyek párhuzamos piaci jelenlétének feltételei, ami releváns tényezőnek minősül a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjával együttesen értelmezett 53. cikke (1) bekezdése a) pontjának keretében.

29 Ezenkívül az egyezségből semmi esetre sem tűnik ki az, hogy a beavatkozó kifejezetten hozzájárult volna a vitatott védjegy európai uniós védjegyként történő lajstromozásához. Az EUIPO emlékeztet arra, hogy a 207/2009 rendelet 53. cikke (3) bekezdésének eltérést engedő jellege van, ennélfogva azt megszorítóan kell értelmezni. Következésképpen annak érdekében, hogy megfeleljen a vitatott védjegy lajstromozásához adott hozzájárulásnak, az egyezségnek egyértelműen, nyilvánvalóan és kifejezetten kell hivatkoznia a vitatott védjegyre, és a bizonyítási kötelezettség a hozzájárulásra hivatkozó felet terheli, mivel a megállapodásban részt vevő másik fél az egyet nem értését nem köteles bizonyítani.

30 Az EUIPO szerint az egyezség, a megtámadott határozatban pontosan kifejtett okok miatt, egyáltalán nem tartalmaz hozzájárulást a vitatott védjegy európai uniós védjegyként történő lajstromozásához. Az egyezség homályosnak és pontatlannak tűnik. Az egyezség alkalmazásának területi hatálya és időszaka nincs kifejezetten meghatározva. Így különösen a MONTORSI F. & F. védjegyet nem azonosították

megfelelően az egyezségben. Ugyanis először is az nem szerepel a magánokiratban. Másodszor a „közösségi” vagy az „európai” szót sehol sem említi az egyezség, amely kizárólag az olasz lajstromozásokról és egy, a Tribunale di Modena (modenai bíróság, Olaszország) előtt folyamatban lévő jogvitáról tesz említést. Végül az egyezség 2. pontja kimondja, hogy „a felek elismerik, hogy párhuzamosan jelen lehet bármelyikük olyan megkülönböztetésre alkalmas megjelenése, amelyet a jelen időpontig lajstromoztak és/vagy a 29. nemzetközi osztályba tartozó áruk vonatkozásában használtak.” Mivel a vitatott védjegy lajstromozását 2008. január 18-án engedélyezték, az egyezség ezen alapvető jelentőségű kérdése alapján azt a következtetést is le lehet vonni, hogy nem lehet úgy tekinteni, hogy a vitatott védjegy kétséget kizáróan része ennek az egyezségnek. Következésképpen inkább úgy tűnik, hogy a védjegyek párhuzamos jelenlétére és a lajstromozásukra vonatkozó egyezségek kizárólag az olaszországi lajstromozásokra vonatkoznak, amint azt a megtámadott határozat helyesen megjegyezte. Mindenesetre az EUIPO-nak az a véleménye, hogy az a tény, hogy az egyezségben a vitatott védjegyeket nem azonosították egyértelműen, még önmagában is elegendő indok annak kizárásához, hogy a beavatkozó kifejezetten hozzájárult e védjegy uniós lajstromozásához.

31 Ezenkívül, a felperes állításaival ellentétben, az egyezséget megkötő felek között jogvita van folyamatban ezen egyezség egyes lényeges elemeinek, így különösen azon kérdésnek az értelmezéséről, hogy az egyezség csak a nemzeti védjegyekre vonatkozik-e, vagy a külföldi, nemzetközi, illetve európai uniós védjegyekre is.

32 Az egyezség eltérő értelmezését megerősítette a feleknek az EUIPO és a nemzeti bíróságok előtti magatartása is. Ez a magatartás nincs összhangban az egyértelmű, koherens és békés megközelítéssel.

33 Összegzésképpen, az egyezség nem tár fel a beavatkozó által a vitatott védjegy lajstromozásához adott „kifejezett hozzájárul[ást]”. A fellebbezési tanács egyáltalán nem sértette meg 207/2009 rendelet 53. cikkének (3) bekezdését.

34 A beavatkozó arra hivatkozik, hogy amint azt egyébiránt a megtámadott határozat és a törlési osztály határozata is megerősíti, a felek közötti esetleges magánegyezségek semmiképpen sem kötelezőek az EUIPO-ra. Ennek semmilyen jogi alapja nincs. Ez arra a tényre is vonatkozik, hogy a szerződések a felek között viszonylagos hatállyal rendelkeznek, tehát azok összeegyeztethetetlenek a felszólalási vagy a törlési határozatok *erga omnes* hatályával. Ennélfogva fennáll a védelmezendő közérdek. A fellebbezési tanács így helyesen állította azt, hogy az EUIPO-t nem köti az egyezség, de kellett volna vizsgálnia, hogy ebből az egyezségből le lehet-e vezetni a hozzájárulás vagy a védjegyek párhuzamos jelenlétének fennállását.

35 A beavatkozó azt is előterjeszti, hogy nem bizonyított a hozzájárulás létezése, egyrészt elsősorban, az egyezség pontatlan megfogalmazása miatt, amint arra a fellebbezési tanács is rámutatott, másrészt mivel ebben az esetben egyáltalán nem volna értelme a beavatkozó által a CASA MONTORSI védjegy európai uniós védjegyként történő lajstromozása iránt 2008. április 15-én benyújtott, 6832125. számú kérelem ellen a felperes által előterjesztett felszólalásnak. A beavatkozó szerint a felperes érvelése ellentmondásos.

36 Mindenesetre a vitatott védjegyet kifejezetten nem említi az egyezség, és amint azt a megtámadott határozat helytállóan jelzi, az egyezség nem említi a „közösségi védjegy”, „közösségi lajstromozás” vagy az „európai uniós védjegy” kifejezéseket sem. A beavatkozó szerint a hozzájárulás nem lehet sem hallgatólagos, sem feltételezett. Nem a fellebbezési tanács az, aki „túlságosan formalista”. A felperes az, aki az egyezséget kizárólag a számára megfelelő módon kívánja értelmezni.

37 Emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 53. cikke (1) bekezdésének a) pontja többek között úgy rendelkezik, hogy „[az] a [európai uniós] védjegyet a hivatalhoz benyújtott kérelem […] alapján törölni kell, a 8. cikk (2) bekezdése szerinti korábbi védjegy alapján, ha arra nézve teljesülnek a 8. cikk (1) […] bekezdésében megállapított feltételek”.

38 A 207/2009 rendelet 53. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „[az] [európai uniós] védjegy nem törölhető, ha lajstromozásához az (1) vagy (2) bekezdésben említett korábbi akadályozó jog jogosultja a törlési kérelem vagy a viszontkereset benyújtását megelőzően kifejezetten hozzájárult”.

39 A 207/2009 rendelet 53. cikkének (3) bekezdése tehát megkövetelni, hogy a korábbi jog jogosultja az európai uniós védjegy lajstromozásához kifejezetten hozzájáruljon annak megakadályozása érdekében, hogy később e védjegy törlése iránt kérelmet terjesszenek elő.

40 Így abban az ügyben, amelyben a megtámadott védjegyek jogosultja azt állítja, hogy azok, akik az összetéveszthetőség miatt e védjegyek törlését kérelmezik, azok lajstromozásához – többek között e védjegyek békés párhuzamos jelenléte és a párhuzamos jelenlétre vonatkozó egyezség útján – hozzájárultak, a Törvényszék emlékeztetett arra, hogy a jogosult hozzájárulásának kifejezettnek kell lennie, hogy az lehetővé tegye azon megjelölés lajstromozását, amely összetéveszthetőséget eredményezhet. A Törvényszék ebből arra következtetett, egyrészt hogy a védjegyek békés párhuzamos jelenléte nem helyettesítheti a 207/2009 rendelet 53. cikkének (3) bekezdése szerinti kifejezett hozzájárulást. Másrészt, ami a párhuzamos jelenlétre vonatkozó egyezséget illeti, a Törvényszék, miután megállapította, hogy annak nem a vitatott védjegyek képezik a tárgyát, hanem egy másik védjegy, megállapította, hogy ezt az egyezséget – a feleknek a 207/2009 rendelet 53. cikkének (3) bekezdése szerinti kifejezett hozzájárulása nélkül – nem lehet a hatályát meghaladóan értelmezni. A Törvényszék megállapította, hogy ez a kifejezett hozzájárulás hiányzik (2015. június 3-i Pensa Pharma kontra OHIM – Ferring et Farmaceutisk Laboratorium Ferring [PENSA PHARMA és pensa] ítélet, T-544/12 és T-546/12, nem tették közzé, EU:T:2015:355, 35., 37., 40., 49. és 51. pont).

41 A jelen esetben az egyezség a bevezető részében (A–C pont) a Tribunale di Modena (modenai bíróság) előtt a felek között a „montorsi” szónak a szárított hús ágazatában történő használata tárgyában folyamatban lévő jogvitára, valamint a felek között e vita megoldására és a 29. osztályba tartozó áruk tekintetében az e szóra vonatkozó jövőbeli jogviták elkerülésére irányuló tárgyalásokra hivatkozik. Az egyezség e bevezető része megemlíti a montorsi szót tartalmazó „olasz védjegyeket”.

42 Az egyezség 2. pontjának első bekezdése úgy rendelkezik, hogy „a felek elismerik, hogy párhuzamosan jelen lehet bármelyikük olyan megkülönböztetésre alkalmas megjelölése, amelyet a 29. nemzetközi osztályba tartozó áruk (többek között: húsok, halak, baromfi és vadhúsok; húskivonatok; konzerv, szárított és főtt gyümölcsök és zöldségek; zselék, lekvárok, tej és tejtermékek; étkezési olajok és zsírok) tekintetében a jelen időpontig lajstromoztak és/vagy használtak”. A egyezség 2. pontjának második bekezdése úgy rendelkezik, hogy „ebből következően a felek saját maguk és a jogutódjaik vonatkozásában kölcsönösen lemondanak arról, hogy e megjelölések védjegyként történő lajstromozását vitassák, és e megjelölések másik fél általi használatát ellenezzék, függetlenül attól, hogy azokat vállalkozásnévként, védjegyként, kereskedelmi névként, vagy más nem tipikus módon használják”. Az egyezség 3. pontja ezenkívül úgy rendelkezik, hogy „a felek lemondanak a MONTORSI megkülönböztetésre alkalmas megjelölés másik fél általi használatával kapcsolatos, a jelen időpontig felmerült minden igényükről”.

43 Amint arra az EUIPO rámutat, az egyezség említést tesz az olasz megjelölésekről és lajstromozásokról, továbbá egy olaszországi jogvitáról. Az Unióra vagy az uniós jogra az egyezség egyáltalán nem utal. Az egyezség megemlíti a „montorsi” szót, a jelen ügyben szóban forgó MONTORSI F. & F. szómegjelölést azonban nem. Ezenkívül a védjegyeknek az egyezségben említett párhuzamos jelenléte és a vitatásról való lemondás „a jelen időpontig”, azaz 2000. május 4-ig lajstromozott vagy használt megjelölésekre vonatkozott. Végül az egyezség szerint a felek minden olyan igényükről lemondanak, amely a „jelen időpontig a MONTORSI megkülönböztetésre alkalmas megjelölés másik fél általi használatára vonatkozóan felmerülhetett”.

44 A fentiekből kitűnik, amint arra lényegében a törlési osztály és a fellebbezési tanács is rámutatott, hogy úgy tűnik, hogy az egyezség a megkötésének napjáig olaszországi összefüggésben lajstromozott vagy használt megjelölésekre korlátozódik. Amint arra a fellebbezési tanács helyesen rámutat, az egyezség

megfogalmazása alapján szükségszerűen azt kell feltételezni, hogy a védjegyek párhuzamos jelenlétére és azok lajstromozására vonatkozó egyezségek kizárólag az olaszországi jogcímekre vonatkoznak. Az egyezség nem tesz említést a jelen ügyben szóban forgó MONTORSI F. & F. megjelölésről, és végképp nem e megjelölés – vagy egyébiránt a „montorsi” szót tartalmazó bármely más megjelölés – jövőbeli, európai uniós védjegyként történő lajstromozásáról.

45 Figyelembe véve ezeket az elemeket, amelyek azt tárják fel, hogy legalábbis az egyezségben nem került meghatározásra a felek álláspontja a „montorsi” szót tartalmazó védjegyek uniós szintű lajstromozásának kérdéséről, figyelembe véve továbbá azt a tényt, hogy a 207/2009 rendelet 53. cikkének (3) bekezdésében előírt hozzájárulásnak kifejezett jellegűnek kell lennie, a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy az egyezségből nem lehet arra következtetni, hogy a beavatkozó kifejezetten hozzájárult volna a MONTORSI F. & F. európai uniós védjegyként való lajstromozásához.

46 Ellentétben a felperes álláspontjával, a fellebbezési tanács e megállapítása nem túlságosan formalista. Ez a megállapítás az egyezség szavaiból, és a 207/2009 rendelet 53. cikke (3) bekezdésének követelményeiből következik. Egyébiránt maga a felperes is elfogadja, hogy az egyezség hatálya Olaszország területére korlátozódik. Amint arra lényegében a beavatkozó is rámutat, a felperes az, aki az egyezségnek olyan jelentést próbál tulajdonítani, amely túlmutat annak szavain.

47 A felperes mindazonáltal azt állítja, hogy ez a megállapítás kevéssé logikus, mivel egyébiránt a vitatott védjegyet Olaszország kivételével az Unió minden egyes országában lajstromoztathatta volna, hiszen a beavatkozó nem rendelkezett korábbi jogokkal ezekben az országokban, sőt Olaszországban sem. A felperes hozzáfűzi, hogy a vitatott, uniós szinten lajstromozott védjegyet nem volna logikus a hivatkozott és kizárólag Olaszország esetében megállapított összetéveszthetőség miatt törölni, mivel az egyezség útján a beavatkozó éppen a védjegy olaszországi vitatásáról mondott le, tehát kifejezetten vállalta az esetleges olaszországi összetéveszthetőséget.

48 A felperes ezen érvei nem vonhatják kétségbe a fellebbezési tanács álláspontját.

49 Ugyanis az a körülmény, hogy a saját gazdasági, stratégiai vagy egyéb indokai miatt a beavatkozó a felperessel fennálló jogvita folytatása helyett az utóbbival inkább megállapodott az egyezség napján fennálló megjelöléseik és védjegyeik olaszországi párhuzamos jelenlétéről, nem jelenti azt, hogy a beavatkozó lemondott volna arról, hogy valamely európai uniós védjeggyel szemben felszólaljon. Az ilyen hozzájárulás nem jelenti azt, hogy az Olaszországgal összefüggésben és a párhuzamos jelenlétre vonatkozó egyezség keretein belül szerződéses úton elfogadott esetleges összetéveszthetőséget ezen az összefüggésen kívül, és különösen valamely európai uniós védjegy esetében is elfogadhatónak kellene tekinteni. Az ilyen védjegy tekintetében, amelynek a terjedelme és a hatálya jelentősebb mint egy nemzeti védjegynek, a beavatkozó – éppen az e védjegy lajstromozására vonatkozó kifejezett hozzájárulás hiányában – továbbra is jogosult hivatkozni az összetéveszthetőségre.

50 Egyébiránt rá kell mutatni arra, hogy a felperes ezt a jogot saját magának igényelte, miközben azt a beavatkozótól megtagadta. Ugyanis, amint az az EUIPO irataiból kitűnik, és amint arra az EUIPO és a beavatkozó rámutat, a felperes, miközben a jelen esetben megtagadta a beavatkozótól azt a jogot, hogy az a vitatott védjegy törlését kérhesse, habozás nélkül felszólalt a beavatkozónak a CASA MONTORSI megjelölés európai uniós védjegyként történő lajstromozási kérelmével szemben. Az egyezségből azonban egyáltalán nem tűnik ki, hogy az a felek között aszimmetrikus kötelezettségvállalásokat írna elő. Ellenkezőleg, az egyezség a felek kölcsönös kötelezettségvállalását írja elő az egyezség megkötésének napján fennálló saját megjelöléseik és védjegyeik párhuzamos jelenléte vonatkozásában.

51 Végül, ami azt az állítást illeti, amely szerint a viszonylagos kizáró okok csak a magánérdekeket védelmezik, és amely szerint a korábbi jog jogosultjának hozzájárulása ennélfogva kötelező az EUIPO-ra, rá kell mutatni, hogy a jelen esetben mindenesetre a vitatott védjegy lajstromozásához nem adtak ilyen hozzájárulást.

52 Végeredményben, és amint arra lényegében az EUIPO és a beavatkozó is rámutat, a felperes által ezen állítás alátámasztására hivatkozott ítélet csak arra a kérdésre vonatkozik, hogy az EUIPO tekintetében milyen hatálya van a védjegyek párhuzamos jelenlétére vonatkozó egyezségnek. Ez az ítélet arra az eltérő és a jelen ügyben irreleváns kérdésre vonatkozik, hogy az európai uniós védjegy lajstromozásával szemben mely személyek hivatkozhatnak feltétlen vagy viszonylagos kizáró okra (2008. július 8-i Lancôme kontra OHIM – CMS Hasche Sigle [COLOR EDITION] ítélet, T-160/07, EU:T:2008:261, 20–26. pont).

53 A fenti megállapítások összességéből következően a második megsemmisítési jogalap megalapozatlan, és azt el kell utasítani.

A 207/2009 rendelet 53. cikke (1) bekezdésének az ugyanezen rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összefüggésben értelmezett rendelkezéseinek megsértésére alapított első megsemmisítési jogalapról

54 A felperes arra hivatkozik, hogy téves a fellebbezési tanács azon értékelése, amely szerint nemcsak a védjegyek párhuzamos jelenlétének elfogadását, hanem azt a tényt is bizonyítania kellett volna, hogy ez a párhuzamos jelenlét az összetéveszthetőség hiányának tudható be.

55 Ugyanis a 207/2009 rendelet 53. cikke (1) bekezdése a) pontjának és a 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának nem a fogyasztók érdekeinek, hanem a korábbi jogok jogosultjai érdekeinek védelme a célja. Az esetleges összetéveszthetőség fennállásának nincs relevanciája, ha a jelen esethez hasonlóan a korábbi jog jogosultja kifejezetten elfogadta a védjegyek párhuzamos jelenlétét Olaszországban. A viszonylagos kizáró okok esetében a korábbi jog jogosultja eldöntheti, hogy a védjegyét megvédi-e, vagy sem, és ha igenlően dönt, egyedül a saját érdekében jár el. A közösség számára a jogosult keresetének egyszerű másodlagos hatásából származhat előny.

56 Mindenesetre a jelen kereset sikeressége, tehát a vitatott védjegy fennmaradása a „húsok, halak, baromfi és vadhúsok; tojások” áruk tekintetében nem változtat az olasz piac valós helyzetén, ahol a korábbi védjegy és a MONTORSI F. & F. olasz védjegy továbbra is párhuzamosan vannak jelen.

57 Az EUIPO és a beavatkozó vitatja a felperes álláspontját.

58 Az EUIPO arra hivatkozik, hogy noha a piacon a két védjegy párhuzamos jelenléte esetleg csökkentheti azok összetéveszthetőségét, ezt az eshetőséget csak akkor lehet figyelembe venni, ha az európai uniós védjegy bejelentője legalább a közigazgatási eljárás során bizonyítja, hogy az említett párhuzamos jelenlét az összetéveszthetőség hiányán alapul. Ezenkívül a párhuzamos jelenlét időszakának kellően hosszúnak kell lennie, hogy az befolyásolhassa a fogyasztó észlelését.

59 A felperesnek tehát azt kellett volna bizonyítania, hogy az érintett olasz vásárlóközönség ki volt téve a „montorsi” szót tartalmazó védjegyek egyidejű használatának, és hogy ez a használat nem okozott összetéveszthetőséget. Ennélfogva, mivel nem bizonyították megfelelően az ütköző védjegyek párhuzamos piaci jelenlétét, és azt a tényt, hogy ez a párhuzamos jelenlét az összetéveszthetőség hiányának tudható be, a felperes által hivatkozott párhuzamos jelenlétet nem lehet az összetéveszthetőség értékelése során figyelembe veendő tényezőnek tekinteni.

60 Ezenkívül az összetéveszthetőség fennállásának értékelése az összes releváns tényező figyelembevételét feltételezi, amelyek között nemcsak a szóban forgó védjegyek párhuzamos jelenléte, hanem a védjegyek és az áruk hasonlóságának mértéke is szerepel.

61 A beavatkozó arra hivatkozik, hogy a felperes azon érvelése, amely szerint az összetéveszthetőség nem releváns kérdés, mivel az pusztán a védjegyjogosult magánérdekeinek védelmére vonatkozik, téves feltevésen alapul, nevezetesen azon, hogy a viszonylagos kizáró okoknak nem a fogyasztók érdekeinek, hanem kizárólag a korábbi jogokra jogosultjai érdekeinek védelme a célja.

62 A beavatkozó egyébiránt rámutat, hogy a védjegyek párhuzamos jelenlétének esete rendszerint magában foglalja, hogy azokat fogyasztók a piacon jelen lévő megjelölések esetleges interferenciája miatt összetéveszthetik, továbbá egyáltalán nem kétséges, hogy a párhuzamos jelenlétre vonatkozó egyezségnek nem kell veszélyeztetnie a fogyasztók védelmének célkitűzését, akiket nem kell kitenni az összetévesztés veszélyének.

63 E megfontolásoktól függetlenül meg kell jegyezni, hogy a jelen esetben a törlési kérelemnek egy európai uniós védjegy a tárgya, amely a nemzeti védjeggyel szemben minden szempontból külföldi védjegy, és amelynek érvényessége az Unió valamennyi országára kiterjed, és hogy ezenfelül a nemzeti védjegy alapján érvényesen fel lehet szólalni az európai uniós védjeggyel szemben. A jelen jogvita szempontjából nem Olaszország, hanem az Unió a releváns terület. Semmilyen „jogi megfontolás" nem lehet annyira illogikus, hogy az arra a következtetésre vezessen, hogy valamely esetleges, egyetlen országra vonatkozó lajstromozási hozzájárulás hatálya 27 másik tagállamra is kiterjed.

64 Egyébiránt a vitatott védjegy benyújtásának napja 2007. február 12-re nyúlik vissza, ezért a 207/2009 rendelet 112. cikke alapján ennek a védjegynek olasz nemzeti védjeggyé történő esetleges átalakítása mindenképpen későbbi az egyezségnél. Ebből következik, hogy az ilyen átalakítás nyomán keletkező nemzeti védjegy semmiképpen sem lehet párhuzamosan jelen az „olyan megkülönböztetésre alkalmas megjelölések[kel], amelyeket a jelen időpontig lajstromoztak, és/vagy a 29. nemzetközi osztályba tartozó áruk vonatkozásában [a felek bármelyike] használt" (az egyezség 2. pontja), amennyiben ez a nemzeti védjegy az egyezség aláírásának időpontjában, 2000. május 4-én, még nem létezett. Ebben a tekintetben hatástalan a felperes azonos olasz védjegyére történő hivatkozás, amely védjegyet 1205683. számon nemzeti lajtromba vettek, mivel az egyezségnél későbbi, 2006. november 22-én benyújtott és 2009. július 1-jén lajstromozott védjegyről van szó, amely tehát nem tartozott azon „megkülönböztetésre alkalmas megjelölések [közé], amelyeket a jelen időpontig lajstromoztak, és/vagy a 29. nemzetközi osztályba tartozó áruk vonatkozásában [a felek bármelyike] használt".

65 Végül hangsúlyozni kell, hogy azzal az érvelésével, amely szerint az egyezség csak Olaszországban érvényes, és a törlési kérelem elfogadhatatlan, mivel az olaszországi elsőbbségen alapul, a felperes elismeri, hogy a nemzeti területen kívül benyújtott vagy lajstromozott védjegyeit a beavatkozó főszabály szerint szabadon megtámadhatja, ami azt mutatja, hogy a probléma nem önmagában véve a törlési kérelemnek – mint a közérdek védelmére vonatkozó elv alkalmazásának – az érvényességére vagy elfogadhatóságára vonatkozik, hanem kizárólag egy magánegyezség fennállásán alapuló magánérdek esetleges megsértésére, amelynek tekintetében az EUIPO nem rendelkezhet hatáskörrel.

66 A második törlési jogalap vizsgálata tekintetében már megállapításra került, hogy az egyezség egyáltalán nem tartalmazta a beavatkozó kifejezett hozzájárulását a vitatott védjegy európai uniós védjegyként való lajstromozásához. Ezt követően megállapítást nyert, hogy a 207/2009 rendelet 53. cikkének (3) bekezdése nem képezi akadályát annak, hogy a beavatkozó az összetéveszthetőség alapján a vitatott védjegy törlését kérje. A felperes a jelen jogalap keretében tehát hiába állítja újból, hogy Olaszországban a védjegyek párhuzamos jelenlétének elfogadása megakadályozza azt, hogy a vitatott védjeggyel szemben célravezetően lehessen hivatkozni az összetéveszthetőségre.

67 A fentieken túl a felperes azt állítja, hogy téves a fellebbezési tanácsnak az az értékelése, amely szerint a törlési kérelem cáfolatához nemcsak a védjegyek párhuzamos jelenlétének elfogadását, hanem azt a tényt is bizonyítania kellett volna, hogy ez a párhuzamos jelenlét az összetéveszthetőség hiányának volt betudható.

68 A felperes ezen álláspontját nem lehet elfogadni.

69 Először is rá kell mutatni arra, hogy a fellebbezési tanács nem azt mondta ki, hogy a felperesnek a védjegyek párhuzamos jelenlétének elfogadását kell bizonyítania, hanem azt, hogy a felperesnek e védjegyek párhuzamos jelenlétét kell bizonyítania.

70 Másodszor rá kell mutatni arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint, noha nem teljességgel kizárt, hogy a korábbi védjegyek egyidejű jelenléte a piacon esetleg csökkenti a két ütköző védjegy között fennálló összetéveszthetőséget, ezt az eshetőséget csak akkor kell figyelembe venni, ha az EUIPO előtti eljárás során a vitatott európai uniós védjegy jogosultja kellően bizonyította, hogy az említett párhuzamos jelenlét azon alapul, hogy az érintett vásárlóközönség tudatában nem áll fenn a jogosult által hivatkozott korábbi védjegyek és a törlési kérelem alapjául szolgáló korábbi védjegy közötti összetéveszthetőség, és azzal a feltétellel, hogy a szóban forgó korábbi védjegyek és az ütköző védjegyek azonosak (lásd ebben az értelemben: 2005. május 11-i Grupo Sada kontra OHIM – Sadia [GRUPO SADA] ítélet, T-31/03, EU:T:2005:169, 86. pont; 2007. november 7-i NV Marly konra OHIM – Erdal [Top iX] ítélet, T-57/06, nem tették közzé, EU:T:2007:333, 97. pont; 2010. január 20-i Nokia kontra OHIM – Medion [LIFE BLOG] ítélet, T-460/07, EU:T:2010:18, 68. pont; 2013. április 10-i Höganäs kontra OHIM – Haynes [ASTALOY] ítélet, T-505/10, nem tették közzé, EU:T:2013:160, 48. pont).

71 A fellebbezési tanács tehát helyesen állapította meg, hogy az összetéveszthetőségre alapított törlési kérelem vitatásához a felperesnek nemcsak a védjegyek párhuzamos jelenlétét, hanem még azt is bizonyítania kellett volna, hogy ez a párhuzamos jelenlét az összetéveszthetőség hiányának volt betudható, méghozzá olyan bizonyítékok előterjesztése útján, mint a közvélemény-kutatások eredményei, fogyasztóvédelmi vagy más egyesületek nyilatkozatai; a fentieket a felperes nem bizonyította.

72 A jelen jogalapot tehát el kell utasítani.

73 Mivel a jelen kereset egyik jogalapja sem megalapozott, azt el kell utasítani.

A költségekről

74 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

75 Mivel a felperes pervesztes lett, az EUIPO és a beavatkozó fél kérelmének megfelelően őt kell kötelezni a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék az Agricola italiana alimentare SpA-t (AIA) kötelezi a költségek viselésére.

Collins Kancheva Passer

Kihirdetve Luxembourgban, a 2017. július 13-i nyilvános ülésen.

Aláírások